РЕШЕНИЕ

№ 6892

София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми май две хиляди двадесет и шеста година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТОДОР ТОДОРОВ
ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА НИКОЛОВА
БОЙКА ТАБАКОВА

при секретар Мирела Добриянова и с участието
на прокурора Даниела Машева изслуша докладваното
от съдията Бойка Табакова
по административно дело № 11668/2025 г.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 94, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК - отм. ДВ, бр. 16 от 10.02.2026г) във връзка с § 33 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Сметната палата (ДВ, бр. 16 от 10.02.2026г).

Образувано е по касационна жалба от Комисията за противодействие на корупцията (КПК), подадена чрез процесуалния представител юрисконсулт Г. Георгиева, против решение № 1984 от 06.10.2025 г. постановено по адм.д. № 433/2024 г. на Административен съд Добрич, с което е прогласена нищожността на решение № РС-62-23-080 от 16.07.2024 г. на КПК за установяване конфликт на интереси по отношение на Г. Д. К. и Комисията е осъдена да му заплати съдебни разноски. В жалбата са изложени оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост - отменителни основания по чл. 209, т. 3 от АПК. Според касатора съдът неправилно е приложил критериите за нищожност на административен акт, смесвайки и погрешно квалифицирайки евентуалните пороци като кумулативни основания за нищожност. Оспорват се изводите на съда по всички изложени мотиви в тази насока, които се квалифицират от касатора като необективни и несъответни на разумни и проверими основания. Направено е искане съдебното решение да бъде отменено и да се постанови решение по съществото на спора, с което да се остави в сила оспореното решение на КПК, или делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

Касационната жалба се поддържа в съдебно заседание от Сметната палата на Република България, конституирана като страна по делото на основание чл.153, ал.4 АПК вр. § 33 от Закона за изменение и допълнение на Закона за Сметната палата (ДВ, бр. 16 от 10.02.2026г) чрез пълномощника юрисконсулт Георгиева. Претендира се присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение в касационното производство.

Ответникът по касация Г. Д. К. от гр. Добрич чрез пълномощника си адв. П. Атанасов в подаден писмен отговор изразява становище за неоснователност на

касационната жалба. Счита обжалваното решение за обосновано и правилно и моли да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на направените разноски.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Намира за обоснован извода на съда, че решението на КПК е издадено в рамките на развило се недопустимо производство. Предлага съдебното решение да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, състав на шесто отделение, намира касационната жалба за подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, при отсъствие на процесуални пречки за нейното разглеждане и наличие на всички положителни процесуални предпоставки по възникване и упражняване правото на касационно оспорване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество на основанията, посочени в нея и след проверка на решението за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, касационната жалба се явява основателна.

С обжалваното решение Административен съд Добрич е обявил за нищожно по оспорване от Г. Д. К. решение № РС-62-23-080 от 16.07.2024 г., издадено от КПК в частта, с която по отношение на К. е установен конфликт на интереси в качеството му на директор на [заличен текст] затова, че сключил трудов договор № РД-05-52/07.09.2022 г. в частен интерес, водещ до облага за свързано с него лице в нарушение на забраната на чл. 58, изр. 2 от ЗПКОНПИ (отм); наложена му е глоба от 5 000 лева на основание чл. 171, ал. 2 от ЗПКОНПИ (отм); постановено е отнемане на сумата от 132,56 лева, представляваща нетното дневно възнаграждение на жалбоподателя с оглед чл. 81, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм).

По делото е установено от фактическа страна, че Г. К. изпълнява длъжността директор на [заличен текст] от месец януари 1993 г. по трудов договор за неопределено време. С трудов договор № РД 05-52 от 07.09.2022 г. е назначил Д. П. К. (негова съпруга) на длъжността „Старши учител по математика“. Назначаването е извършено поради необходимост от старши учител по математика - обстоятелство, което не се оспорва от ответника и за което са събрани гласни доказателства. От трудов договор № 12 от 15.09.1992 г. е видно, че Д. К. е работила в [заличен текст] през периода 1992 – 2011 г. като е била назначена от предишния директор на [заличен текст].

Процедурата по следващото й назначаване е открита със заповед № РД-04-286/25.08.2022 г.), в изпълнение на която на 29.08.2022 г. е подадена заявка до Агенцията по заетостта със заявен срок за изпълнение до 02.09.2022 г. Д. К. е кандидатствала за обявеното свободно място като е подала заявление на 01.09.2022 г. С протокол от 02.09.2002 г. комисията е констатирала, че до края на срока на обявата е подадено едно заявление. С оглед данните по делото съдът приема, че други кандидати за длъжността не е имало. На 05.09.2022 г. комисията е съставила протокол за проведено събеседване с единствения кандидат и е предложила назначаването на Д. К. на длъжността „учител по математика“, след което е сключен процесният трудов договор № РД 05-52 от 07.09.2022 г.

По делото е прието без оспорване от страните заключение на вещо лице по допусната по делото графическа експертиза, от което се установява, че именно Г. К., в качеството си на работодател, е положил подписа си върху процесния трудов договор № РД 05-52 от 07.09.2022 г., сключен с Д. П. К. за длъжността „старши учител по математика“.

Трудовият договор с Д. П. К. е станал известен след като директорът на гимназията е декларирал това обстоятелство в декларацията си по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (отм), подадена на 03.05.2023 г. пред Регионално управление на образованието - Добрич, т.е. пред органа по назначаването.

В КПК е регистрирано постъпило писмо с вх. № С-62/02.11.2023 г., представено по делото със заличен подател, от чието съдържание е видно, че е направено запитване до зам.председател на КПК дали с оглед приетия нов Закон за противодействие на корупцията, влязъл в сила на 06.10.2023 г., да се процедира по реда на Наредбата за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите за установяване на конфликт на интереси. В отговор на това писмо представляващият КПК с писмо с изх. № КПК-КИ-110/10.11.2023 г. заявява, че директорите на образователните институции вече попадат в обхвата на лицата по чл.6, ал. 1, т.50 от ЗПК (нов), за които КПК е компетентна да установява конфликт на интереси на осн. чл. 13, ал. 1, т. 6 от ЗПК и изисква цялата административна преписка.

На 20.11.2023 г. преписката постъпва в КПК с писмо с изх. № РД-28-357/16.11.2023 г. В началото на м. декември 2023 г. е изготвен доклад, въз основа на който с решение за образуване на производство за конфликт на интереси № КИ-062 от 13.12.2023 г. срещу Г. К. по реда на новия Закон за противодействие на корупцията, обн. ДВ бр.84 от 6 октомври 2023г., в сила от същата дата. Решението е подписано от четиричленна комисия в състав: заместник –председател, А. С. и членове А. Ц., П. Й. и С. К..

С решение за продължаване срока на образуваното производство от 11.03.2024 г. същата четиричленна комисия е констатирала, че срокът за приключване на проверката изтича на 13.03.2024 г. и го е продължила с 30 дни или до 12.04.2024 г без посочени мотиви, включително в доклада на предложителя, който е без дата на издаване.

В протокол № 45 от 17.06.2024 г., подписан от четиричленна комисия в същия състав, е обективирано проведено изслушване, на което Г. К. е бил представляван от упълномощения от него адвокат П. Славов.

На 19.06.2024 г. е постъпило становище - възражение от Г. К., подадено чрез адв.Славов, срещу доклада на директора на дирекция „Конфликт на интереси“, съдържащ констатации както за конфликт на интереси, така и за неспазване на нормативно установения срок, в който да се обявява свободно работно място в Агенцията по заетостта за старши учител по математика.. Представеният по делото доклад на директор на дирекция „Конфликт на интереси“ е без регистрирана дата.

На 16.07.2024 г. тричленна комисия в състав: заместник –председател, А. С., и членове А. Ц. и П. Й. е издала оспореното решение № РД 05-52, с което е: 1/установен конфликт на интереси по отношение на жалбоподателя, Г. К., в качеството му на директор на [заличен текст], затова, че сключил трудов договор № РД-05-52/07.09.2022 г. в частен интерес, водещ до облага за свързано с него лице в нарушение на забраната на чл. 58, изр. 2 от ЗПКОНПИ (отм); 2/ наложила му глоба от 5 000 лева на основание чл. 171, ал. 2 от ЗПКОНПИ (отм); 3/ постановила е отнемане на сумата от 132,56 лева, представляваща нетното дневно възнаграждение на жалбоподателя с оглед чл. 81, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм).; 4 / не е установен конфликт на интереси за сключването на Допълнително споразумение № АС-12-96/17.01.2024 г. със свързано с него лице, поради липса на частен интерес.

За да обяви нищожността на процесното решение на КПК първоинстанционният съд е приел, че е постановено от некомпетентен орган, в проведено порочно производство, при неспазване на срока по чл.75, ал.1 ЗПКОНПИ, в

противоречие с материалния закон и целта му. Според съда КПК не е била компетентна да се произнесе по установяване конфликт на интереси спрямо Г. К. поради неспазване на сроковете за образуване и приключване на производството и поради това, че не може да има повече права от праводателя, с чиято компетентост е овластен по силата на § 5, ал. 1 от ПЗР на ЗПК (отм). Обосновава, че компетентността на комисията, издала оспореното решение, обхваща само неприключилите случаи по отношение на лица, заемали висши публични длъжности по чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) в съответствие на правомощията на КПК по чл. 13, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ (отм.), а Г. К. не е бил лице по чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.). На следващо място посочва, че решението е издадено в порочно производство, образувано и проведено от комисия в незаконен състав, надвишаващ определения в закона брой на членовете на колективния орган. Съдът счита писмото до КПК с вх. № С-62/02.11.2023 г за сигнал, поставящ началото на производството, което е образувано на 13.12.2023 г. с решение № КИ-062/13.12.2023 г. и съобразно чл. 74, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) решението е следвало да бъде издадено до 13.02.2023 г (вероятно е допусната техническа грешка от съда при изписване на годината), вместо на 16.07.2024 г. По мнението на съда органът е провел производството в нарушение на § 5, ал. 1 от Преходните и заключителните разпоредби (ПЗР) на ЗПК като е процедирал по реда на новия закон и според новия срок от три месеца по чл. 92, ал. 1 от ЗПК. За нарушение на материалния закон е преценено недоказаното наличие на елементите „частен интерес“ и „облага“ с оглед осъществен състав на конфликт на интереси по чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм.). На последно място, според решаващия съдебен състав оспореното решение не изпълнява критериите на отменения ЗПКОНПИ и Закона за противодействие на корупцията за ефективно противодействие на корупцията.

Решението е валидно и допустимо, но неправилно.

На първо място следва да се отбележи, че с оглед обсъждането на част от нормите на ЗПКОНПИ, първоинстанционният административен съд е съобразил настъпилата промяна в нормативната уредба, с която е влязъл в сила нов Закон за противодействие на корупцията (обн. ДВ, бр. 84 от 6 октомври 2023 г., в сила от 06.10.2023 г., понастоящем отм. ДВ, бр. 16 от 10.02.2026г), с § 3 от ПЗР на който са направени редица изменения и допълнения и са отменени множество разпоредби на ЗПКОНПИ, включително относимите към настоящия правен спор норми на Глава осма, § 2 и чл. 171, като материята е преуредена в Закона за противодействие на корупцията (отм), но при прилагането на тази уредба е формирал неправилни правни изводи.

При съобразяване на времето на извършване на действието, определено като конфликт на интереси – 07.09.2022г, приложими са действалите към тази дата до 06.10.2023г. материалноправни разпоредби на ЗПКОНПИ (отм). По отношение на процесуалните норми е приложим ЗПК, който урежда условията и реда за установяване на конфликт на интереси, тъй като оспорената заповед е издадена на 16.07.2024г.

В разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм.) са посочени лицата, заемащи висши публични длъжности по смисъла на този закон. В § 2 от ЗПКОНПИ (отм) са посочени лица, за които също се прилагат разпоредбите на глави, пета осма и петнадесета от ЗПКОНПИ (отм.). За тях е регламентиран различен ред за подаване на декларации пред органа по избора или назначаването, както и специални ред и орган за проверката на декларациите и установяване на конфликт на интереси.

По делото няма спор, че до влизане в сила на ЗПК, в качеството си на директор на [заличен текст] - бюджетна организация по смисъла на § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за публичните финанси (ЗПФ), Г. Д. К. е попадал сред изброените лица в § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ (отм). Това означава, че е бил длъжен да се съобразява с всички забрани и ограничения, предвидени в

ЗПКОНПИ (отм). По силата на ЗПК ръководителите на бюджетна организация по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗПФ попадат сред лицата, заемащи публична длъжност по чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК.

В ЗПК са създадени чл. 70-80 със съдържание, идентично със съдържанието в отменените чл. 52-63 ЗПКОНПИ. Аналогично, нормите на чл. 96-106 от Закона за Сметната палата са идентични на чл. 70-80 ЗПК, а нормите на чл.74-84 от действащия Закон за противодействие на корупцията сред лица, заемащи публични длъжности – на цитираните от Закона за Сметната палата. Налага се извод, че фактическият състав на конфликта на интереси има материалноправна уредба, която продължава непрекъснато във времето преди и след дата 06.10.2023 г. С оглед всичко изложено следва да се приеме, че КПК е компетентният орган да установява конфликт на интереси и за действия преди 06.10.2023 г. Този извод се подкрепя и от разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 6 от ЗПК, която гласи, че Комисията установява конфликт на интереси на лица, заемащи публични длъжности. (решение № 13269 от 19.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 6777/2025 г., VI о). Следователно овластена с материална компетентност да извърши проверка и да се произнесе във връзка с установяването на конфликт на интереси по отношение на ответника е именно КПК.

При неправилно тълкуване на закона е формирано становището на решаващия съд, че административното производство не е образувано при изискуемите предпоставки за това. КПК е образувала производство срещу К. след получаване на писмо с вх. № С- 62/02.11.2023 г., постъпило след влизане в сила на ЗПК. Първоинстанционният съд неоснователно не е зачел писмото като сигнал по смисъла на чл.62 ЗПК. То е в писмена форма, не е анонимно и съдържа описание в какво се състои конфликтът на интереси.

Пред РУО - Добрич като орган по назначаване е извършена само проверка на декларацията за конфликт на интереси, подадена от Г. К., без въз основа на тази проверка да е образувано производство по установяване на конфликт на интереси. Както в §2 от ДР на ЗПКОНПИ (отм), така и в Наредбата за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите за установяване на конфликт на интереси, двете производства са регламентирани като отделни, съответно и при двете е нормативно предвидено извършване на самостоятелна проверка. Доклад № РД-34-312/15.06.2023г на Комисията при РУО - Добрич не поставя начало на производство по установяване на конфликт на интереси, както неправилно е прието в обжалваното съдебно решение, тъй като за това е необходима заповед, съответно решение, на органа по избора или назначаването каквито не са издадени. Следователно в случая се касае за новообразувано, след 06.10.2023г, административно производство пред КПК и за него не е приложима нормата на § 5, ал. 1 от ПЗР на ЗПК, съгласно която неприключилите до влизането в сила на този закон проверки и производства пред съда във връзка с отменени разпоредби на ЗПКОНПИ, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията.

От доказателствата по делото се установява, че е спазена действалата по време на производството процесуална разпоредба на чл. 91 от ЗПК (отм), съгласно която производството за установяване на конфликт на интереси се образува в срок до 6 месеца от откриването, но не по-късно от три години от извършването на нарушението. В настоящия случай нарушението е открито от компетентния орган най-рано на 02.11.2023 г., когато му е станало известно от изложеното в сезиращия сигнал, като производството е образувано с решение № КИ-62/13.12.2023 г. на КПК в рамките на шестмесечния законов срок от откриването.

Неправилен е аргументът на първоинстанционния съд за порок на процесното решение на КПК поради произнасянето й в незаконен състав. Съобразно разпоредбата на § 7, ал. 1 от ПРЗ на ЗПК, Народното събрание избира членовете на Комисията за противодействие на корупцията в тримесечен срок от влизането в сила на закона. Този срок е изтекъл на 06.01.2024 година. Безспорно, в определения от закона срок и към датата на издаване на спорния административен акт, съставът на Комисия за противодействие на корупцията, не е бил избран по реда и при условията, установени в закона. Това обаче не означава, че органът не следва да функционира. В разпоредбата на § 7, ал. 2 от ПЗР на ЗПК е предвидено до избирането на състав на Комисия за противодействие на корупцията, заварените при влизането в сила на закона членове на КПКОНПИ изпълняват функциите на членове на съответните комисии (КПК и КОНПИ), като след избора на нови членове продължават мандата си като членове на КОНПИ. По ясен и недвусмислен начин разпоредбата сочи, че до избирането на състав на КПК членовете на КПКОНПИ осъществяват правомощията на КПК, което е гаранция за непрекъснатост на държавната дейност по превенция и противодействие на корупцията и установяване на конфликт на интереси.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗПК, решенията на Комисията се приемат с мнозинство повече от половината от всички присъстващи членове. На последното заседание на комисията по случая на Г. К., проведено на 17.06.2024 г., са присъствали четирима членове. Оспореното решение е взето от трима членове, като по делото няма данни по каква причина четвъртият член С. К. не е подписала решението. Въпреки това, съдът намира, че е формирано и е налице необходимото мнозинство за вземане на решението, тъй като е подписано от трима членове. Следователно оспореното решение е издадено от материалнокомпетентния колективен специализиран административен орган, разполагащ с правомощие да установи конфликт на интереси, да наложи глоба по чл. 171 ЗПКОНПИ (отм), като определи нейния размер и постанови отнемане по чл. 81 ЗПКОНПИ (отм).

Неправилна е дадената от съда квалификация на срока по чл. 74, ал.1 ЗПКОНПИ (отм) като преклузивен. Действително, конкретната норма е неприложима в случая предвид развитието на производството изцяло по процесуалния ред на ЗПК, но доколкото в този закон съществува аналогична разпоредба - чл.92, ал.1, следва да се отговори какво е правното значение на неспазения срок. Съдебната практика е постояннна в разбирането, че изтичането на сроковете по чл. 74, ал. 1 от ЗПКОНПИ (отм) не преклудира правомощието на КПКОНПИ, респективно на КПК, да се произнесе с мотивирано писмено решение за установяване на конфликт на интереси по реда на глава осма от закона. Не съществува изрична законова разпоредба, предвиждаща прекратяване на административното производство по установяване на конфликт на интереси след изтичането на сроковете по чл. 74, ал. 1 от ЗПКОНПИ (в същата насока е Тълкувателно решение № 1 от 4.06.2020 г. на ВКС по т. д. № 1/2018 г., ОСГК относно сроковете в административното производство по чл. 112, ал. 1 и ал. 2 от ЗПКОНПИ). Категорично срокът по чл. 74, ал. 1 ЗПКОНПИ, респективно по чл.92, ал.1 ЗПК, е инструктивен и неспазването му не се отразява на валидността на приетото решение.

По тези съображения не са налице приетите от първоинстанционния съд основания за нищожност на постановеното от КПК решение за установяване на конфликт на интереси спрямо ответника Г. К. поради материална, персонална или времева некомпетентност на органа.

Останалите възприети пороци на оспореното решение са от категорията, обуславящи незаконосъобразност на административния акт, но настоящият съдебен състав не намира, че такива са налице.

На основание чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм), съответно чл. 70 от ЗПК (отм), конфликт на интереси възниква, когато лице, заемащо висша публична длъжност, има частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Както правилно е отбелязал и първоинстанционния съд, според приложимата разпоредба на закона, фактическият състав на конфликта на интереси изисква кумулативното наличие на три материалноправни предпоставки: 1/ лице, което заема висша публична длъжност по смисъла на чл.6 от ЗПКОНПИ, респ. лице по § 2, ал.1 от ДР на ЗПКОНПИ, съответно лице по §2, ал.1, т.1 от ДР на ЗПК; 2/ частен интерес за това лице по смисъла на чл. 53, във връзка с чл. 54 от ЗПКОНПИ, съответно по смисъла на чл.71 във вр. с чл.72 от ЗПК, или за свързано с него лице и 3/ възможност този частен интерес да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията на лицето или на задълженията му по служба.

В случая всички тези предпоставки са безспорно установени. Сключеният от Г. К. трудов договор № РД-05-52/07.09.2022 г. е при наличието на частен интерес дори само поради факта, че чрез него на съпругата му се осигурява работа и следващото й се трудово възнаграждение от изпълнение на заеманата длъжност. Предвид изложеното е несподелима тезата на съда, че в случая не са налице доказателства за извършено нарушение от Г. К. на забраните и ограниченията, регламентирани в ЗПКОНПИ (отм.), съответно ЗПК. След цялостен анализ на относимите обстоятелства във връзка със сключване на трудовия договор поведението му правилно е квалифицирано от органа като такова с наличие на частен интерес за свързано с него лице, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. За съставомерността на деянието по чл. 52 от ЗПКОНПИ (отм.), съответно чл. 70 от ЗПК, е достатъчно да е налице формално нарушение на посочената разпоредба, водещо до съмнение в начина, по който се осъществяват съответните публични длъжности. Не е необходимо да бъде доказано резултатно деяние с реални негативни последици. Облагата по смисъла на чл. 54 от ЗПКОНПИ отм, съответно чл.72 от ЗПК, може да не е настъпила, постигната или реализирана, а да бъде само възможна. В тази връзка ирелевантни за установяването на конфликт на интереси са мотивите на съда относно реалната трудова заетост на К. преди сключване на процесния договор.

Законът не допуска фактически ситуации, в които дадено лице, заемащо публична длъжност, би могло да действа или да повлияе в частен интерес, като по този начин компрометира публичната длъжност, реда и начина, по който се осъществяват функциите, възложени на съответното учреждение или ведомство. Целта е предотвратяването на съмнения, че лицата, заемащи публични длъжности, осъществяват правомощията си на база лични и роднински отношения, а не честно и почтено при спазване на Конституцията и законите на страната. Именно с оглед избягването на подобни съмнения законодателят е въвел забраната такива лица да сключват договори или да извършват други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията си или на задълженията си по служба. В случая ответникът К. е бил длъжен да се отведе и друго, независимо от него лице, да прецени необходимостта от сключване на трудов договор със съпругата му.

Изложените фактически и правни съображения водят до извод за издаване на оспореното решение на КПК от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел чрез въвеждане на административни санкционни мерки да се предотвратяват недобросъвестни действия от лицата на публични длъжности (не корупционни, както неясно защо е посочено в обжалваното решение). Мярката е съразмерна включително относно наложената глоба,

определена в предвидения в закона минимален размер, който отговаря на защитимия интерес по чл. 2 от ЗПКОНПИ (отм.), касаещ процесните правоотношения. Не са допуснати поддържаните от ответника оплаквания за съществени процесуални нарушения при постановяване на оспорения акт. Като е достигнал до извод за нищожността му, съдът е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. Тъй като на практика съдът е изложили мотиви по всички основания по чл.146 АПК и не се налага събиране на нови доказателства, обуславящи връщане на делото за ново разглеждане, вместо отменението решение следва да се постанови друго, с което подадената жалба от Г. К. срещу решение № РС-62-23-080 от 16.07.2024 г. на КПК в оспорената част да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат претендираните разноски за държавна такса в касационното производство в размер на 70лв. и юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 200лв, съгласно чл. 143, ал.3 АПК, приложим на основание чл.236 АПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, или общо 270 лв (138 евро).

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 1 от АПК, Върховният административен съд, шесто отделение,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1984 от 06.10.2025 г. постановено по адм.д. № 433/2024 г. на Административен съд Добрич, с което е прогласена нищожността на решение № РС-62-23-080 от 16.07.2024 г. на Комисия за противодействие на корупцията в частта, с която по отношение на Г. Д. К. от гр. Добрич е установен конфликт на интереси в качеството му на директор на [заличен текст], наложена му е глоба от 5 000 лева и е постановено отнемане на сумата от 132,56 лева, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. К. от гр. Добрич против решение № РС-62-23-080 от 16.07.2024 г. на Комисия за противодействие на корупцията в частта, с която по отношение на жалбоподателя е установен конфликт на интереси в качеството му на директор на [заличен текст], наложена му е глоба от 5 000 лева и е постановено отнемане на сумата от 132,56 лева.

ОСЪЖДА Г. Д. К. [ЕГН] от гр. Добрич, [адрес] да заплати на Сметната палата на Република България гр. София сумата 138 (сто тридесет и осем) евро, за направени разноски.

Решението е окончателно.

Вярно с оригинала,

секретар:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ ТОДОР ТОДОРОВ

ЧЛЕНОВЕ: /п/ ВЕСЕЛА НИКОЛОВА

/п/ БОЙКА ТАБАКОВА